

Dr. Horváth László – életút

a Mócsy díj átadása alkalmából (2013)

1923. június 13-án, Földeákon született.

1941-ben Makón, a reál-gimnáziumban érettségizett, ebben az évben megkezdte állatorvos-tudományi tanulmányait.

1945 márciusában Bécsben állatorvos diplomát kap. 1944 őszén a közelgő front miatt az egyetem egy részét Bécsbe evakuálták, így a végzős évfolyam ott kapta kézhez diplomáját.

Dr. Horváth László egyike annak a nyolc friss diplomás állatorvosnak, aki Bécsből nem nyugat felé veszi az irányt, hanem az ezer sebből vérző, szétbombázott, kirabolt, meggyötört Magyarországra igyekszik. A náci koncentrációs táborokból zsidó túlélőket szállító szerelvényen érkezik haza.

Budapesten, a Bécsben kapott diplomát nem ismerik el. Újabb szigorlatok, évisméltés, vizsgák, akadályok, igazolások, papírok kellnek. Amikor kézhez kapja diplomáját 1950-ben, a Budapesti Agrártudományi Egyetem Állatorvos Tudományi Karának dékánját úgy hívják: Dr. Mócsy János.

Közismert Mócsy professzor intelme a hallgatók körében: „A munkátok során először is embernek kell lenni, másodszor is embernek kell lenni és harmadszor is embernek kell lenni, de mind e mellett nagyon üdvös, ha az állatorvos-tudományt magas szinten művelitek.”

Dr. Horváth László 1950-től az anatómia tanszéken fizetés nélküli tanársegéd. Sajnos, neki is távoznia kell a tanszékről, miután 1952-ben az anatómia professzorát, dr. Zimmermann Ágostont nemcsak a tanszék éléről, de az egyetemről is eltávolítják. Nehéz idők jártak ekkor.

1953-ig az Országos Állategészségügyi Intézetben korboncnokként dolgozik. Ekkor végleg elhagyja a fővárost.

1956-ig községi állatorvosként dolgozik Szőregen, Mórahalmon, Csanádpalotán.

Embernek lenni itt is nehéz volt. A párttitkár kezébe nyomott egy listát 41 névvel, és közölte: ne merjen kimenni a kulákokhoz állataikat kezelni, mert ezek likvidálásra vannak ítélve. Ő felkereste a listán szereplő családokat, megkérte őket, hogy ne vegyék zokon, ha csak sötétedés után tudja vállalni állataik kezelését.

1956-ban Csanádpalotán a Nemzeti Bizottság vezetőjévé választották. Rövid életű volt ez a titulus, mint ahogy rövid életű volt a forradalom és a szabadság is. Drága árat kellett érte fizetnie. Internálás, hét hónapi Szegedi Csillag Börtön, közel egy évig a bitófa árnyékában.

1958-ban szabadul. REF- es lett. Rendőri felügyelet mellett állást kapott a Kiskunhalasi Városi Vágóhídon. Ő volt az az ember, aki a vágás után segéd munkásként a csarnok követ felmosta, fertőtlenítette.

1960-tól engedélyezték számára, hogy állatorvosként dolgozzon.

1967-től 1983-ig szakmai munkája elismeréseként Kiskunhalas város főállatorvosa lett.

1983-tól magángyakorlattal rendelkező üzemi állatorvosként dolgozott.

1990-ben országgyűlési képviselőnek választják a kiskunhalasi egyéni választókerületben, az FKGP színeiben. A parlamentben a Nemzetbiztonsági Bizottság titkára, majd alelnöke lesz.

1992-93-ban az Állatvédő Egyesület Országos Elnöke.

71 évesen, 1994-ben vonul nyugdíjba.

1996-tól a MÁOK Bács-Kiskun Megyei Szervezet titkára, majd alelnöke, motorja, nélkülözhetetlen személyisége.

1998-tól Kiskunhalason önkormányzati képviselő.

80 évesen, 2003-ban megalakítja és első elnöke lesz Kiskunhalason az Állatvédő és Természetbarát Egyesületnek.

2011. augusztus 20-án – a kamara javaslatára – állami kitüntetésben részesül. Hat évtizedes állatorvosi munkája és életútja elismeréseként a Parlamentben átveszi a Tolnay Sándor Díjat.

2012 októberében a MAOK Bács-Kiskun Megyei Szervezet titkárává újrapasztják.

Életútja, közéleti szerepvállalása, valódi lámpásként világít, utat mutat emberségből, kollegialitásból, segítőkészségből, kitartásból, öregbítve az Állatorvosi Kar hírnevét, megbecsülését.

Kedves Laci bácsi!

Az Isten éltesse sokáig, erőben és egészségben!

Budapest, 2013. március 01.